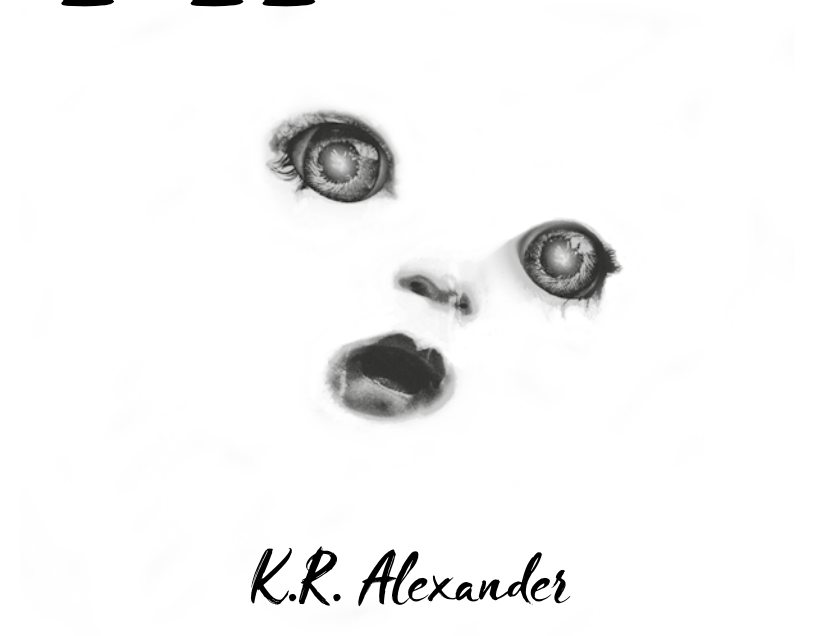

HORRORLAND

*Het
poppenhuis*

K.R. Alexander

kluitman

Voor iedereen
die WIL WETEN wat
er IN het donker
RONDSPOOKT

Nur 283 /Wo62101

Bisac JUV018000

© Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXVIII Tekst: Alex R. Kahler, onder pseudoniem K.R. Alexander

© MMXVIII Omslagfoto: Getty Images

First published: Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY10012, USA.

Oorspronkelijke titel: *The Collector*

Nederlandse vertaling: Linda Broeder

Opmaak omslag: Designteam Kluitman

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

@horrorland_kluitman
kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

De zomervakantie eindigde absoluut niet zoals ik wilde: met mijn moeder en zusje in de auto, midden tussen de graanvelden, op weg naar het huis van mijn oma. Niet voor een gezellig weekendbezoekje, maar voor altijd.

Ik had wel gedacht dat ik me zou vervelen.

Ik had wel gedacht dat ik me eenzaam zou voelen.

Maar ik had nooit gedacht dat ik zou moeten vechten tegen een boze macht die me dood wilde hebben.

Krijg ik een eigen kamer?' vroeg Anna, terwijl we over de oprijlaan naar het huis van oma Jeannie reden. 'Josie snurkt.'

Ik keek haar boos aan vanaf de passagiersstoel. Soms kon mijn kleine zusje echt irritant zijn.

'Ja, Anna,' zei mam. 'Jullie krijgen allebei een eigen kamer, dus dat is een upgrade.'

'Voor upgrades heb je internet nodig,' mompelde ik, met mijn armen over elkaar. Oma Jeannie had niet eens een internetaansluiting. En mijn telefoon had hier bijna geen bereik.

'Josie...' begon mam, maar ze maakte haar waarschuwing niet af. Ze had al vaak genoeg gezegd dat ik niet zo moest mopperen, omdat dit voor ons allemaal moeilijk was.

Ja hoor. Tuurlijk. Zij hoefde niet naar de brugklas op een nieuwe school in een afgelegen dorp.

Oma's huis kwam in zicht. Het was gigantisch, veel groter dan ons oude appartement in Chicago. Het had wel drie verdiepingen, met grote ramen aan alle kanten en een veranda rond het hele huis. Eromheen strekte zich een grote tuin uit en achter de schommel en de kleine appelboomgaard lag een dichtbegroeid bos, dat gevuld leek te zijn met doornstruiken en geheimen. Zelfs nu, op deze warme avond, zagen de bomen er duister en kil uit.

De voordeur ging open en oma Jeannie kwam naar buiten. Ze wankelde op haar benen en moest zich aan de hordeur vasthouden, maar ze glimlachte. Ik wilde hier absoluut niet zijn, maar toen ik haar zag, moest ik ook glimlachen. Het gebeurde niet vaak dat ze ons toelachte alsof ze ons echt zag.

'O, mijn lieve meiden!' riep ze toen we uit de auto stapten. Ze deed een wankele pas naar ons toe. 'Wat ben ik blij dat jullie er zijn!'

Mam haastte zich het trapje op om oma te omhelzen, terwijl Anna en ik onze tassen van de achterbank pakten. Het waren er niet veel. Mam had al een paar dozen vooruitgestuurd en de rest van ons leven lag in een opslagbox.

'Hallo, oma Jeannie!' zei Anna en ze rende naar haar toe om haar een knuffel te geven. Ik volgde haar.

'O, mijn lieve meiden,' zei oma weer. Mijn ogen gingen naar mam, die krampachtig leek te glimlachen terwijl ze oma

bekeek. Maar toen keek oma haar aan. ‘Hoe was de rit, lieverd?’

‘Prima, ma. Maar volgens mij zijn we allemaal een beetje moe.’

‘Nou, er staat een kan limonade in de keuken. Zullen we dat hier buiten opdrinken voordat we gaan eten?’

Mam knikte en ging naar binnen om de limonade te halen, terwijl oma met Anna en mij naar de tuintafel liep.

‘Ze is een oude vrouw,’ had mam op weg hiernaartoe wel duizend keer gezegd. ‘Haar geheugen gaat achteruit en ze is niet altijd even helder. Heb een beetje geduld met haar en doe alsof je begrijpt wat ze bedoelt, ook als dat niet zo is. Dan raakt ze niet al te erg in de war.’

‘Zeg, meiden,’ fluisterde oma Jeannie luid toen we eenmaal zaten. ‘Er zijn drie regels waaraan jullie je hier moeten houden. Eén: laat nooit je raam openstaan als het donker is, ook niet bij warm weer. Twee: geen poppen in huis. En drie: ga nooit, maar dan ook echt nooit naar het huis in het bos. Daar woont Beryl.’

Terwijl oma dit zei, tuurde ze naar het bos. Ik volgde haar blik en kreeg de kriebels. Er kon zich daar van alles verstoppen. Oma had ons altijd goed in de gaten gehouden als we op bezoek kwamen, maar ze had nog nooit iets over een huis gezegd. Of over Beryl.

Wie of wat was Beryl?

Dat wilde ik vragen, maar ik wilde oma niet van streek

maken. Ik zag aan haar blik dat ze al van slag was door het noemen van die naam.

‘Geen zorgen, oma,’ stelde ik haar gerust en ik klopte even op haar arm. ‘We houden ons aan de regels.’

Toen kwam mam naar buiten met de limonade. Daar had ik eigenlijk geen trek in – ik wilde liever frisdrank, maar die had oma Jeannie niet, dus ik moest er maar aan wennen.

Oma en mam kletsten wat over de rit, maar ik luisterde al niet meer. Ik probeerde me voor te bereiden op morgen, mijn eerste dag op een nieuwe school in een nieuwe plaats. Ik kreeg al buikpijn als ik eraan dacht. Hoe moest ik de weg vinden? Hoe moest ik nieuwe vrienden maken? Stel dat de kinderen me uitlachten omdat ik hier niet vandaan kwam? Ik maakte me allang niet meer druk om wat oma had gezegd. Haar regels waren vreemd, maar zo was alles hier. Ik moest er maar gewoon in meegaan.

Ik luisterde pas weer toen oma over opa Tom begon te praten.

‘Hij komt er zo aan, hoor,’ zei oma. ‘Wat zal hij blij zijn om jullie te zien.’

Mam werd stil. Anna keek me geschrokken aan, met een blik van: zei ze dat nou echt?

Opa Tom was al vijf jaar dood. Ik kon me hem nauwelijks herinneren.

‘Ik zal je naar binnen brengen, ma,’ zei onze moeder. ‘Misschien moet je even gaan liggen.’

‘Wat zal Tom blij zijn,’ zei oma weer. Ze liet zich door mam overeind helpen en naar het huis leiden.

‘Meiden, willen jullie de rest van de spullen pakken?’ vroeg mam. Ik wist dat ze ons gewoon wilde afleiden. Ze vond het vreselijk om oma zo te zien.

Het leek steeds vaker te gebeuren. Dat was een van de redenen waarom we nu hier waren, om voor oma te zorgen. Mam was bang dat ze van de trap zou vallen of zich op een andere manier zou bezeren. Dus toen mam haar baan kwijtraakte, was het logisch dat we hierheen zouden verhuizen. Of, nou ja, logisch voor volwassenen misschien. Ik snapte er nog steeds niets van.

Wij wisten alleen dat oma soms niet meer helemaal helder was. Op sommige dagen ging het beter dan op andere.

En we wisten ook dat we niet het bos in mochten gaan.

Anna en ik liepen naar de auto, terwijl mam oma Jeannie naar binnen bracht. Zodra we op veilige afstand waren, vroeg Anna: ‘Is alles wel goed met oma?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Best raar wat ze over opa zei, toch?’

Ik haalde mijn schouders weer op, in de hoop dat ze snapte dat ik er niet over wilde praten.

Maar ze ging verder. ‘Wie denk je dat Beryl is?’

‘Je stelt te veel vragen,’ antwoordde ik. Ik tilde onze koffers uit de auto, terwijl Anna nog een tas van de achterbank pakte.

Er waaide een briesje vanuit het bos en ik hoorde een geluid

dat me opnieuw de kriebels gaf. Ik bleef even staan en tuurde naar de bomen. Er bewoog niets.

‘Waar kijk je naar?’ vroeg Anna.

Ik schrok me wild. ‘Hoorde je dat?’ vroeg ik toen.

‘Wat?’

Ik keek van het bos terug naar Anna. ‘Niets,’ zei ik. ‘Kom, laten we deze naar binnen brengen.’ Ik wilde hier niet langer blijven staan.

Dat geluid...

Ik zou zweren dat ik een oude vrouw hoorde lachen.

‘Josie?’

Anna praatte zacht. Maar het was donker en haar stem klonk zo onverwachts door mijn kamer, dat ik bijna een gil-letje slaakte.

Ik lag in bed en staarde uit het raam naar de maan, nog steeds zenuwachtig voor morgen. Anna hoorde allang te slapen. We moesten morgen naar school.

‘Wat moet je?’ bromde ik. Ik ging rechtop zitten en keek haar aan. Mijn deur stond op een kier en ze gluurde naar binnen. Ik zag haar knuffelbeer in haar hand bungelen.

Ze gaf niet meteen antwoord, maar keek eerst achterom, alsof ze bang was dat mam haar zou betrappen. Toen stapte ze mijn kamer in en deed de deur zachtjes achter zich dicht.

‘Mag ik misschien hier slapen?’ vroeg ze.

Ik kreunde. Dit was mijn eerste nacht in een grote kamer helemaal voor mezelf en nu had Anna weer nachtmerries.

‘Anna, we hebben het al eerder over je nare dromen gehad...’

Ze schudde haar hoofd voordat ik mijn zin kon afmaken en sloop naar mijn bed. ‘Ik heb niet gedroomd,’ zei ze. ‘Ik heb nog helemaal niet geslapen.’

Ik kreunde opnieuw. Dáár hadden we het ook al over gehad, dat je in je dromen soms denkt dat je wakker bent, terwijl je toch echt slaapt. Anna vond het moeilijk om dromen van werkelijkheid te onderscheiden. Volgens mam was ik op die leeftijd precies hetzelfde, maar dat geloofde ik niet.

‘Je bent zeven,’ zei ik. ‘Je bent veel te oud voor nare dromen.’

‘Ik heb niet gedroomd!’ riep ze uit.

‘Ssst!’ siste ik en ze sloeg snel een hand voor haar mond.

‘Sorry,’ fluisterde ze. ‘Maar ik heb niet gedroomd. Ik hoorde iets. Het kwam uit het bos.’

Ik was meteen alert.

Mijn gepieker over school was niet de enige reden dat ik nog wakker was. Een andere reden, een reden die ik niet wilde toegeven, was dat ik buiten steeds allerlei geluiden hoorde. Coyotes, zei ik tegen mezelf. Of uilen. Ik had genoeg natuurdocumentaires gezien om te weten dat veel dieren in het donker op jacht gingen, zeker in het bos. Het waren normale geluiden. Ook al klonken ze eng.

‘Dat zijn gewoon dieren,’ zei ik.

‘Dieren lachen niet,’ fluisterde ze terug.

‘Sommige hyena’s wel.’ Ik wist dat er in Illinois geen hyena’s zaten, maar dat hoefde Anna niet te weten.

‘Het waren geen dieren,’ zei ze. ‘Dat weet ik zeker. Volgens mij hadden ze het over ons.’

Ik huiverde. ‘En dat heb je echt niet gedroomd?’ vroeg ik.

Ze schudde haar hoofd opnieuw en klemde haar knuffelbeer stevig vast. ‘Echt niet.’

‘Oké, oké.’ Ik schoof opzij en hield de dekens omhoog. ‘Maar dit is de laatste keer. Ik vind het nog steeds niet leuk dat je tegen mam zei dat ik snurk.’

‘Maar dat doe je ook,’ fluisterde Anna. ‘Je lijkt wel een trein.’

Ik moest giechelen. Wat kon ze soms toch serieus zijn.

Anna giechelde ook en kroop tegen me aan. ‘Slaap lekker, Josie.’

‘Slaap lekker, Anna. En pas maar op voor de monsters onder het bed.’

‘Die pakken mij toch niet. Jij smaakt veel lekkerder!’

Ik moest weer giechelen, maar viel niet meteen in slaap.

Ik lag nog een tijdje voor me uit te staren, terwijl Anna steeds rustiger en zwaarder ademde. Als er iemand snurkte, dan was zij het wel. Ik kon haar woorden maar niet uit mijn hoofd zetten. ‘Volgens mij hadden ze het over ons.’ Ik wist hoe stom het was om haar te geloven. Waarschijnlijk was ze toch gewoon in slaap gevallen en had ze een vreemde droom

gehad, maar dat stelde me niet echt gerust. Ik had zelf ook al de hele dag iets gehoord.

Iets vanuit het bos.

Iets vanaf de enige plek waar we niet mochten komen. En als Anna het ook hoorde, dan moest het wel echt zijn.

En het wilde iets van ons.

Ik wist dat ik gewoon een nare droom had.

Dat wist ik, want ik zou nooit in m'n eentje in het donker het bos in gaan.

Maar toch rook ik de scherpe geur van geplette bessen en plantensap, en ik hoorde de twijgjes onder mijn voeten breken en de wind in de verte huilen. Ik voelde de snijdende kou op mijn huid. Ik proefde de angst in mijn keel terwijl ik verder liep.

Ik wist niet waarom ik over het bos achter het huis van oma Jeannie droomde. Ik wist niet waarom ik niet wakker werd. Ik wist alleen dat ik moest blijven lopen. Want als ik stopte, zou zij me vinden.

En als zij me vond, was ik er geweest.

Het was donker in het bos, maar er stond een volle maan aan de hemel, waardoor ik nog net het pad voor mijn voeten kon zien. Misschien moest ik een andere kant op gaan. Maar nee, als ik dat deed, zou ik verdwalen en dan zou ze me zeker vinden, en was ik er helemaal geweest. Ik moest blijven lopen. Ik moest mezelf warm houden.

Ik moest op zoek naar... iets.

Maar wat?

Blijven lopen. Blijven lopen.

Ik hoorde iets achter me breken. Een tak? Een bot? Ik draaide me om. Mijn hart ging zo tekeer dat ik het hoorde bonzen. Er bewoog een schaduw tussen de bomen. Een glimp van blikkerende tanden. Van glinsterend witte ogen.

Ik rende.

Ik rende, en zij rende achter me aan.

Ik hoorde haar nu door de struiken razen. Ze riep iets. Ze riep mijn naam.

'Jooosie. Jooosie.'

Ze kwam dichterbij. Ik rende sneller. Takken schaaften langs mijn benen en zwiepten in mijn gezicht, maar ik stopte niet. Ze was zo dichtbij. Ik kon haar adem horen. Ik kon haar adem ruiken. Ik kon haar adem vóélen, haar hete adem in mijn nek.

Daar.

Verderop.

Tussen de bomen.

Daar was een licht. Een raam. Een huis.
Het huis van oma Jeannie, dat moest wel. Zij zou me beschermen. Oma Jeannie beschermde ons altijd.
Ik rende sneller en het wezen achter me begon te janken. Te janken en te lachen. Als een wolf. Of een hyena.
Of een oude vrouw.
Ik was zo dicht bij het licht. Zo dicht bij huis.
Maar toen ik tussen de bomen vandaan kwam, wist ik dat ik me had vergist.
Dit was niet het huis van oma Jeannie.
Dit huis was oud en de verf bladderde af. De tuin was overwoekerd en stond vol gebroken standbeelden.
Ik had geen tijd om me daar druk om te maken. Ik rende over het pad naar de veranda. De lichten brandden. Er moest iemand thuis zijn.
Ik bonsde op de voordeur.
'Alsjeblieft!' schreeuwde ik. 'Laat me alsjeblieft binnen! Ze zit achter me aan! Help, alsjeblieft!'
Er bewoog een schaduw achter het gordijn.
Het wezen achter me huilde.
De deur ging open.
Ik keek naar de persoon die opendeed... maar het was helemaal geen persoon.
Het was een pop. Een pop zo groot als ik, met lege ogen en een droevige glimlach.
'Welkom thuis, Josie,' zei ze.

Voordat ik kon gillen, voordat ik kon wegrennen, klemde de koude vingers van de pop zich om mijn pols en trok ze me naar binnen.